

CON CÓ THỂ GỌI TA BẰNG MẸ.

Trời đang mưa.

Vào khoảng thời gian này hầu như ngày nào bầu trời cũng âm u. Khu vườn chẳng cần tưới nước vì mưa ngập đất, biến nó thành bùn. Mình định làm một cái cửa ở chái phía sau nhà từ khi có một người đàn bà trẻ, đột nhiên bước vào nhà bếp trong lúc mình đang nấu ăn. Con gái, con trai và mình đang đứng ở tầng cấp bước xuống sân sau. Người bạn thân Wally, cùng anh con rể của mình đang khiêng cái cửa gỗ đi vào, theo sau là một con German Shepherd. Ban đầu tưởng đó là Tina,

con chó yêu quý của Wally, trong khi mình đang ôm và kéo cái cổ con chó thật bự, giống chó Đức, trong vòng tay, mình nghe Wally reo thích thú:

- “Nhìn thử ai đây?” mình mới biết không phải là Tina vì màu lông nâu nhạt hơn của nó. Wally nói:
- “Một con chó đi lạc hoặc bị bỏ rơi, nó quan sát xem xét anh khi anh đang đưa cái cửa xuống bên đường rồi theo anh đi vào”. Mình nói giọng vui tươi:
- “Nó đẹp quá, em muốn giữ nó”. Con trai mình không đồng ý:
- “Chó ai mới đi lạc mum, chủ nó có thể đang đi tìm, họ sẽ đến đem nó về.”
- “Nó tự do đi, nhưng nếu nó muốn ở, mum sẽ cho nó ở lại, nếu chủ đến tìm mum sẽ trả lại cho chủ”.

Mình nhất định.

Con gái mình không thích chó, nó sợ con chó Đức to lớn vì thế cho nên cứ lánh xa con chó mỗi khi chú chó tiến lại gần.

- “Đẩy nó ra mum, không phải chó của mum!” Con trai mình nói.
- “Nếu nó bị chủ bỏ rơi, thử nghĩ điều gì sẽ xảy ra cho nó nếu nó bị bắt đưa vào Trại Lưu Giữ Súc Vật. Nó sẽ bị giết nếu không có ai tìm nó hoặc không có ai cho nó một mái nhà mới. Mum không muốn chuyện đó xảy ra cho nó, sau khi nó đã đến nhà mum cầu cứu”.
- “Nhưng mum không được quyền giữ nó, thật là trái luật nếu mum giữ chó mà không đăng ký’.
- “Mum sẽ làm cho đúng luật vậy”

Trong lúc mọi người đang bàn luận, chú German Shepherd đẹp trai tự mình đi vào một góc nằm thoải mái.

Mình lưu tâm nói nhẹ:

- “Chắc nó mệt lắm”,
- “Chắc chắn rồi”, Wally thêm vào.
- “Em thấy đó, nó bằng lòng ở lại, anh chắc là nó mừng vì nó đã tìm được cho nó một căn nhà mới.
- “Em nhất định sẽ cho nó một mái ấm”.

Đến bữa cơm chiều nó vẫn còn quanh quẩn. Mình không có thức ăn chó, vì thế mình cho nó một bát cơm với thịt heo kho. Nhìn cách nó ăn mình biết là nó rất đói. Một sự ngẫu nhiên hôm đó chính là ngày Lễ Phúc Sinh 02 April 1999.

Ngày hôm sau cả nhà ngồi quanh bàn ăn dưới bếp bàn luận về hoàn cảnh của chú chó German Shepherd đi lạc. Nó có thể ở lại nhà cuối tuần lễ holiday, mình rất vui và chú chó cũng vui.

Thứ hai ngày 05 tháng 04, Wally đưa mình đến nơi Lưu Giữ Súc Vật thuộc Cộng Đồng Liverpool để được hướng dẫn. Văn phòng đóng cửa, nhưng vẫn còn hai nhân viên làm việc. Mình hỏi các người làm phải giải quyết vấn đề của chú chó đi lạc như thế nào? mình nói: “Tôi nhận thấy có lỗi nếu giữ con chó để nó phải xa chủ, có thể nó là của các em nhỏ và các em đang đau buồn vì mất con chó”. Người ta bảo: đem vào để họ xem thử nếu nó có “microchip” thì họ có thể tìm ra được chủ nhân. Nhưng dầu thế nào đi nữa, sau bảy ngày mình có thể giữ nó mà không bị phạm luật.

Thứ tư, ngày 07/04 chúng mình đem nó đến trại lưu giữ súc vật. Nhân viên “scan” nó nhưng thấy không có ID nào. Vì thế cho nên chúng mình đưa chú chó về nhà, giúp nó thích nghi với gia đình. Mình đặt tên cho nó là Rex, nhưng gọi nó là Rexy. Nó không trả lời vì chưa quen với cái tên. Mình không quan tâm vì từ từ rồi nó sẽ học được.

Thứ năm ngày 08/04 Rex được đem đến bệnh viên súc vật để khám tổng quát, chủng thuốc ngừa và “de-sexing”. Những điều này cần phải làm vì mình muốn có một chú “Pet” khoẻ mạnh ở trong nhà. Rex phải nằm qua đêm ở bệnh viện súc vật, mọi chi phí mình lo hết nhưng mình không bận tâm, không một chút nào cả.

Thứ Sáu, ngày 09/04 mình dọn dẹp vườn sau, lau sàn nhà bếp, sắp xếp gọn gàng sạch sẽ sẵn sàng để đón Rex về nhà. Một bữa ăn ngon dành cho chú cũng có sẵn.

Rex quá vui mừng khi gặp mình. Họ rời bệnh viện sau khi đã làm xong hết các thủ tục giấy tờ. Tuần sau phải đem nó trở lại để cắt chỉ. Mình nghĩ đến việc phải đăng ký cho nó. Và mình đã làm vào ngày 14 tháng 4.

Cũng đã hai tuần, kể từ ngày “Good Friday”. Chẳng có một ai nhọc tâm ghé đến tìm Rex. mình chắc chắn nó bị bỏ rơi ở cái “park” gần nhà. Trong suốt hai tuần đó mấy đôi giày phải được cất kỹ vào nơi an toàn. Thế nhưng cái ống nước tưới cây trong vườn bị mấy cái răng sắt nhọn của Rex làm hư. Khu vườn là đau khổ nhất vì chú chó cứ đi bừa nhảy bừa vào vườn, nhưng nó còn nhỏ quá đâu đã biết gì hơn, mặt nó trông vẫn còn “baby” và chỉ thích vui đùa nhiều thôi. Mình thỉnh thoảng phải trốn nó nhưng nó biết mình ở đâu nên cứ ngồi ngay cửa và chờ cho đến khi mình bước ra. Nó rất thính tai chỉ một tiếng động nhỏ ở ngoài cổng cũng không thoát khỏi sự nhận biết của nó. Khi Wally đến thăm nhà là nó vô cùng mừng rỡ. Wally thương nó rất nhiều và mình cũng vậy. Bây giờ nó là một thành viên của gia đình mình, chắc chắn nó sẽ là người bạn tốt nhất của mình. Mình vuốt ve khuôn mặt nó và với một giọng âu yếm nói nhỏ với nó: “Tên con là Rex và ta gọi con là Rexy. Rex Trần, tên gì đáng yêu quá! Con có thể gọi ta bằng Mẹ”

Dã-Thảo chuyển ngữ

22/02.2014.